

fielt skal ophøre eller ikke, og i dette sidste Punkt maa Finantsudvalget rimeligviis have nogen Indsigt, efterfom det tiltrods for dette og alle mulige andre Lovforslag kunde foreslaae, at der ingen Penge bevilgedes, thi hvis et saadant Forslag her fandt Tilslutning, saaldt Stutteriet bort; ergo, denne Side af Sagen, maa det ærede Medlem tillade mig at sige, forstaaer Finantsudvalget i det Mindste ligesaa godt, som det ærede Stutterimedlem. Jeg troer derfor ikke, at dette kan være nogen Grund til ikke at henvise Sagen til Finantsudvalget. Siden Finantsudvalget nu er bragt paa Dntale, skal jeg, og det troer jeg at kunne gjøre uden at være indiscret imod Nogetsomhelst af, hvad der er passeret i Finantsudvalget, kun sige, at man der for Dieblirket kun anseer det for et Tids-spørgsmaal af kort Varighed, om Stutteriet skal ophøre eller ikke. Ved at behandle dette Lovudkast i et Udvalg eller lade det gaae videre uden Udvalg eller forkaste det ved Idie Behandling føre de Herrer ikke Stutterispørgsmaalet dets Afgjørelse et eneste Skridt nærmere. De kunne antage eller forkaste Loven, De kunne i den Henseende tage hvilke Forsholdsregler De ville, saa vil den endelige Afgjørelse af Stutterisagen blive den samme. Lad os gaae ud fra den Forudsætning, at Loven antages, saa vil den dog ikke kunne komme til fuldstændig Udførelse uden igjennem et Forslag om visse finantzielle Bestemmelser, idet nemlig Statens Eiendomme ikke kunne bringes til Realisation, uden at der tages Hensyn til, hvad der paa bedste Maade kan komme ud deraf. Denne Lov, isald den bliver antagen, vil altsaa ikke komme til at sige andet, end at Stutteriet skal ophøre, saasnart det finantzielt er passende og muligt. Der kunde indtræde Tilfælde, som, om ogsaa Ophøret af Stutteriet i Henhold til denne Lov var givet, vilde bringe Ministeriet til at foreslaae en Tilfætning til Loven, eller en finantziel Bestemmelse, som indbrømmede Regjeringen Ret til i en vis Tid endnu at lade Spørgsmaalet henstaae uafgjort. Jeg skal sige hvorfor. Forudsat, at et privat Selskab bandede sig, stillede sig frem og sagde: Naar vi faae anerkjendt, at om saa og saa lang Tid skulle vi kunne tage en Beslutning for at afgjøre det Spørgsmaal, der for Dieblirket fore-

ligger os som sandsynligt, at vi ønske under visse for Afleveringen gunstige Betingelser at overtage Stutteriet, saa troer jeg, at selv de ærede Herrer; der ligesom jeg ere imod, at Staten skal holde et Stutteri, ikke vilde være imod, at der for privat Regning eksisterede et saadant, selv om Staten, ved at overgive det nærværende Stutteri til dette Selskab, havde bragt et Offer. Dette Spørgsmaal vil ikke komme til at foreligge under denne Sag, og vil altsaa heller ikke kunne finde sin Afgjørelse nu, og jeg troer derfor, at de ærede Herrer kunne berolige sig. Lad den gaae til 2den Behandling uden Udvalg eller med Udvalg, og De ville faae samme Resultat. Forøvrigt forekommer det mig, at Forslaget om et Udvalg i en Sag af denne Natur, saaledes som den netop her foreligger, er ganske rimeligt. I dette Udvalg kunde man jo høre sig for, om ikke de Forudsætninger, jeg gaaer ud fra, ere rigtige. Vi vide Alle, at der har været nedsat en Commission for at overveie dette Spørgsmaal, og vi vide tillige, at denne Commissions Indberetning i dette Dieblirk maa være nær ved at blive afgiven

Formanden: Maaftøe jeg maa gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at denne Indberetning er omdeelt idag.

Tfcherning: Ja, jeg har ikke seet den. Da jeg er gaaet ud fra den Forudsætning, at Fleertallet af Mænd, der have med Sager af denne Natur at gjøre, tager Tingen som den er, og har lagt Mærke til, hvorledes man her betragter Stutterisagen — jeg har mange Erfaringer for, at der i alt Fald kan handles imod, hvad der er det Rigtige og Fornuftige, men jeg vedbliver at holde paa det Rigtige og Fornuftige, indtil jeg seer, at Andet er kommet frem — saa maa jeg, naar jeg dømmes efter denne Commissions Sammensætning og de forudgaaende Udtalelser, der ere faldne fra forskjellige Mænd, der staae i Forbindelse med den, antage, at dens endelige Dom gaaer ud paa, at Stutteriet skal ophøre inden en ikke fjern Fremtid. Isald det er rigtigt, hvad jeg her formener, saa synes mig, at det Retteste er at lade Sagen gaae til et Udvalg, thi saa